

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 59. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558526688/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

dige Forhold og Hensigter bekræftet. Imidlertid bødte de sig begge tause, og tænkte kun paa Midler til at forebygge Udførelsen af denne raske Beslutning.

Fru Helenes Plan syntes heller ikke at behage hendes Stifønner, men af høist forskellige Grunde. Niels Mule overveiede angstelig hvorvidt det sømmede sig for en Ridderinde ligefrem at besøge en Prindsesse, paa en flygtig og maaskee forlængst forglemt Indbydelse; Johan Marskalk, som var sin langt yngre Stifmoders Regnskabsfører, beregnede de unyttige Udgifter, Reisen og Opholdet ved Hoffet nødvendig maatte medføre; den lille tykke Absalon Bæig, som var rask nok, naar det gjaldt et Væddemaal, en Æresbejønning eller fremmede Daners Bifald, vilde nødigt paa Reisen spille sin ridderlige Hoflighed paa sine Søstre og sin Fru Stifoder og søgte at afskrække dem med Aarstidens Strenghed og de slette Veie; men Ingen af Brødrene kjendte det vanærende Rygte om Kongens Forhold til den skjønnede Enke, og det høist Upassende i hendes Nærmelse til Hoffet under disse Omstændigheder faldt derfor Ingen af dem ind.

Hvad Fru Helene havde bestemt, gjorde enhver Indvending hende kun mere paastaelig i at udføre, og hendes lunefulde Indfald fandt saa stort Bifald hos Peder Strangesøn og Anders Grosøn, som derved fik deres Forlovede med sig, at alle Grev Alberts og Bisp Peders Forslag til at beskytte de Skjønnede paa Sæbygaard, som om Fjenden var midt i Landet, bleve forkastede. Grev Albert tilbød dem nemlig saa mange af sine bedste Væbnere til Beskyttelse, som hans skjønnede Vettinde fandt nødvendigt, og Bisp Peder meente, at den aldrende Hr. Niels Mule havde vundet Krigerære nok og med al Ære kunde blive tilbage hos Damerne. De havde imidlertid reist sig fra Bordet, og talede endnu herom med Iver.

«Jeg skulde næsten troe, – faldt Fru Helene dem ind i Talen – at den kjække Grev Albert og den ærværdige Bisp Peder frygte for, at jeg og mine Døttre skal erobre Ribe med Storm, siden det er dem saameget om at gjøre at holde os fangne her paa Sæbygaard.»

«Det kan blive farligt nok, ædle Frue! – svarede Greven høflig – om ikke just for det adstadige Borgerskab i Ribe, saa for de unge ridderlige Helte paa Ribehuus, og Kongen behøver nu frie og raske Helte, som ingen Lænker bør bære – selv ikke Skjønhedens.»

Ved denne Artighed blev Fru Helenes Ansigt mildt og venligt igjen, og hun betroede sin Datter, at den strenge Grev Albert, uaftet